

Jézus az Atya szívét tárja fel ebben a szentírási szakaszban. Olyan Istent mutat, aki nem elvárásokkal és terhekkal közelít hozzánk, hanem kapcsolatot kínál. A mai ember gyakran teljesítményben méri önmagát. Határidők teljesítése, megfelelési kényszer, és állandó bizonyítási vágy között él.

Jézus azonban azt mondja: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok!”* Jézusnak ez a hívása ma is érvényes, amikor a túlterheltség és a belső kimerültség mindennapos tapasztalat.

Az Atya nem a mindent tudókhoz szól. Azokhoz szól, akik merik bevallani fáradtságukat és szükségüket. Jézus ígája azért könnyű, mert szeretetből fakad: nem elvesz, hanem megtart. A vele való kapcsolat nem szünteti meg a gondokat, de új módon hordozhatóvá teszi őket.

A szelídség és alázat, amelyre tanít, nem gyengeség, hanem belső szabadság: annak felismerése, hogy nem egyedül kell mindent megoldanunk. A mindennapokban ez azt jelenti, hogy teret adunk az imának, a csendnek, az irgalomnak – önmagunkkal és másokkal szemben. Így válik Jézus ígérete valósággá: *„lelketek nyugalmat talál.”*

Hol próbálok „okosabb lenni” Istennél?

Kérem-e Istent gyermeki bizalommal, vagy mindent magam akarok megoldani?

Milyen terhet hordozok most?

Vajon ezt Jézus tette rám, vagy én vettem magamra mások elvárásai miatt?

Hogyan tekintek Istenre?

Követelő Úrként vagy szerető Atyaként, aki pihenést kínál?

Engedem-e, hogy Jézus velem együtt hordozza az életem terheit?

Van-e időm csendben odamenni hozzá imában, őszintén?

Gyűrű Ferenc plébános, Lövő